

د نبترد دوديزې مشاعرې په وياړ

ستوري

ماشومانو لياره شعرونه

علم گل سحر

Ketabton.com

ستوري ستوري

د ماشومانو لپاره شعرونه

علم كل سدر
علم كل سدر

حاله

دا دمرغی حاله ده
بنه ورته خوشحاله ده

بچیان ورته چغیري
مور یی هوسیري

مور ورته خواړه راوړي
پاک راوړي خواړه راوړي

حاله د مرغیو زه
ساتم په خواړیو زه

نه خان په کیسو پریردم
نه ورته پیشو پریردم

ارکوني به رالوی شي
اخر به په ژوند پوی شي

بیا به الوتنه کری
خان نه به ساتنه کری

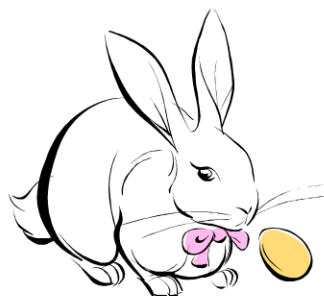
خور

وايه ڄه خبره ده ؟
خور مي مروره ده
ماته يي نانځڪه ده
پينه يي ترينه ورڪه ده

زه به يي پخلا ڪرم
دا به دلاسا ڪرم

گڏي لوبي تل ڪوو
مينه يو پر بل ڪوو

سويه

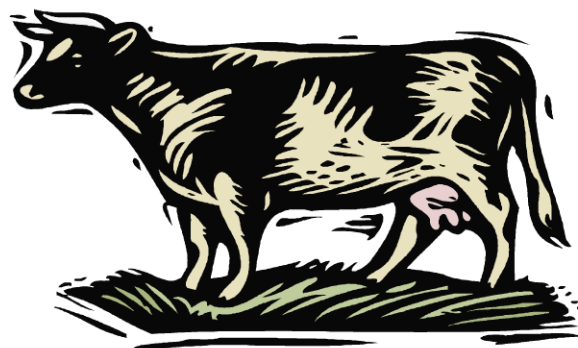

راغله سپينه سويه
دا تر نورو لويه

گرځي په فصلو کې
کار کوي پټو کې

بنکلي يې خبرې
خوري ډيرې گازرې

ژیرې غوا

ژیرې غوا شیدې غواړم
بني ډیرې مستې غواړم

همزولي راته گران دي
راتول په دسترخوان دي

دوی ته به مستې ورکړم
هم خوږې شیدې ورکړم

تاته به واښه راوړم
بني رڼې اوبه راړم

نانځکه

زما وري نانځکي
ای بنایستي نانځکي

يې له مالوچو جوړه
پستي، مستي نانځکي

سر په مړوند کيړده
بنه يې په خوند کيړده

زما تر څنگ ويده شه
د ورور په رنگ ويده شه

بنوونځی

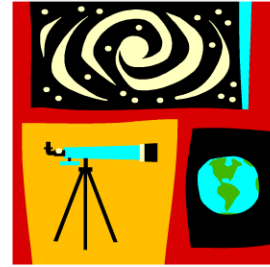

بنکلی بنوونځی لرو
لوی په کې ټولگي لرو

علم زده کوو په کې
لوبې هم کوو په کې

باغ کې یې میوې لرو
سري ژيري مني لرو

نه شکوو گلان مونږه
ساتو یې په بڼه شان مونږه

ستوري

شپه ده توره شپه
يمه بام باندي ويده

ستوري بنكلي ستوري
له پاسه راته گوري

شيندي رنا گاني
وريخي دي رواني

کتاب

زه کتاب یم د لوستلو
نه د پام غلطولو

خیني خیني وخت ضایع کړي
زما په پانو اړولو

زه یې وایستم له گټې
ماشومانو په مرورلو

چې مې څوک په قدر پوه شي
کړي مې پورته له خټلو

زه هم لاري ورته بنییم
د نیکمرغه ژوند کولو

زه د پوهی بل مشال یم
نه یم نه یم د سوځلو

ملا چرگک

بیا ملا چرگک راغی
ډیر تیز او چابک راغی

لاړو د چنار خواته
کیناست د سپیدار خواته

بیا د چا سیالی کوي
غارې د طوطی کوي

ڪله چي مور وڃاندي

ڪله چي مور خپه وي
خونه زما تياره وي

ڪله چي مور وڙاري
ٽوله دُنيا تياره وي

چي مور خوشحاله وي نو
غوٽي گلونه واشي

ڪله چي مور وڃاندي
ٽوله دُنيا رڻا شي

غر مه

ٲکنده غر مه ده
ابی ٲه خوب ویده ده
مورن جور ه سایه ده

بنکلی آسمان، حُمکه ده
مورن جور ه نانحُکه ده

همزولی می گډیری
اختر ته هوسیری

شرنگای بی د ٲاولیو ده
شور د مرغکیو ده

بنوونکی

دا زموږ بنوونکی دی
تل زموږ روز ونکی دی

په ټولو باندې گران دی
په موږه مهربان دی

موږ ته الفبې بنیئ
بڼه یې په مزې بنیئ

موږ یې احترام کوو
عمل یې په کلام کوو

واوره

سپينه واوره اوري
انا مي ورته گوري

په ونه كي كارگه ده
سندره يي په خوله ده

کوي د يخني لايي
سپين سپي ورته غايي

د مور ورځ

نن بيا ورځ د مورده
رڼا يي په هر يو لور ده

مور راباندې گرانه ده
په مائل مهربانه ده

مور ته به گلان ور وړم
ډالۍ به په بڼه شان ور وړم

ما به په مخ بڼگل کړي
زړه به مې تسل کړي

پلار

پلار مي مسافر دی
تلی په سفر دی

زه ورته دُعا کوم
هر سهار بیگا کوم

په خیر دی راستون شی
خوبن به می ژوندون شی

شنه بنگری دالی راوری
ژیره غاره کی راوری

نا مينځلي مني

تکي شني مني وي
کله لا پخي وي

له ونې رالويدلي
په خاورو وي لړلي

مني وي نامينځلي
ورور مي وخورلي

اوس مي ورور رنځور دي
ژوند يي په ضرور دي

باز او زرکه

ژیره زرکه بښکلي وه
له کوره راوتلي وه

ناسته په ډبره وه
ډیره معتبره وه

تل ډیره خوشحاله وه
د غره خواکي يې حاله وه

دې ويلي سندرې
له نورو څخه ليرې

باز راغی له غرونو
پوري له ځنگلونو

د باز سترگي سري سري
خلاصي يي پنځي وي
زرکه وارخطا شوه
له خان سره سلا شوه

ژر ولاړه تر کوره
د باز له ظلمه و زوره

باز وويل زرکي
زما د زړه بخرکي

بنکلي وي ستا غاړي
چيري رانه ولاړي

زه په تا مين يم
په ارمان ستا د ديدن يم

را ووځه له خپل کوره
زما حال ته وگوره

بي تا مي ژوندون نه شي
هيڅ ځای مي سکون نه شي

يو ځای به ژوندون وکړو
مور به پيوستون وکړو
تاته به هر څه راوړم
خوراک به ستا په زړه راوړم

تل تاسره مينه کړم
دا خبره سپينه کړم

زرکه خرامانه
له کوره را روانه

راغله د باز خواته
خپل کور شو ځيني پاته

خو شیبی سندرې وې
د راز و نیاز خبرې وې

زرکې وویل بازه!
زما د زرکې رازه

ولار شه څه خواړه راوړه
ژر زما په زړه راوړه

باز ویل ستا غوښې
د هر چا ډیرې خوښې
تر ټولو دا خوږې دي
زما لپاره ښې دي

زرکه شوه حیرانه
باز ته شوه گویانه

ته خو زما يار يې
اوس مرگ ته مې تيار يې

باز وويل بنگلي
بې عقلي ساده گلي

ياري د زورورو
په خوله وي، په خبرو

اوس وړی يم تا خورمه
نور صبر نه کومه

زرکې په سلگو کې
د ژوند وروستو شيبوکې

دا وويل ژړاکې
دباز د پينو خوا کې

چي بي حايه اشنايي كري اور به بل په خپل تندي كري

لوبه

سترگي مي توريږي
ژيري غوا مي لنگيري

ماته خوسكي راوري
بنكلي گلالي راوري

رابولم به همزولي
دايره به وهي ټولي

دوى ته به اورږه ورکړم
بڼه تازه خواږه ورکړم

دا بيت د ماشومانو له يوې فولکلوريکې سندرې څخه
اخيستل شوى دى. ددې سندرې په وخت ماشومان اتن
کوي يو ماشوم په يوه پښه څرخيږي او له دې ځاى په
ځاى نڅا سره يې سترگي توريږي او نور سندرې ورته
وايي.

د انسان کمال

نن نه وړاندې پخوانیو زمانو کې
غویو هم آرام ژوندون درلود ځنگلو کې

نه له یوې نه خبرو، نه له سپارې
گرځیدل په سمه غر، په لار بی لارې

نه یې چاته د خوراک سترگې نیولې
شنه واښه د ونو پانې یې خوړلې

یوه ورځ له ځنگله ووت یو غویي
پخپل زور باندې مغرور و، لیونی

د حنګله خواته نږدي و دان و، کلی
یو زور خر و له دې کلي را وتلی

دې غوايي چې له ليري وليد خر
چې په لاره تللی نه شی دی ډنگر

غوايي وويل ورته ولي خوار و زار يې
په وبنو پسي گرځيزې ناکرار يې

خره خواب ورکړ غوايي ته هغه آن
ويل يې تا ليدلی نه دی لا انسان

انسان وړي هر وخت پر مادرانه بارونه
چې بار نه وی نو کړي پر ما فصلونه

دا غوايي د خره په دې خبر حيران شو
ژر په لټه د ليدلو د انسان شو

ويل يي ژر شه راته وبنيه انسان
چي زه ووينم د ده طاقت و توان

هلهته لري په فصلو کي لږ څه بر
په کار بوخت و، په پټيو کي بزگر

خره مخ واراوو غوايي ته ويل دا دی
دا انسان چي زورور دی بر په ما دی

غوايي وخنډل د خره دي ناداني ته
ويل حيران شومه دا ستادي ناتواني ته

زه يي وينم دی انسان تر تا کمزوری
څنگه تا څخه يي ورک دی د ژوند لوری

شپه او ورځ په تا راوري لوی لوی باورنه
او کوي په تا انسان سخت سخت کارونه

دا خو دومره قوي نه دی چي ته وایی

خدای دی خوار کره هسی خوشی وارخطایی

خره ویل ورته چي واوره ته له مانه
که مني مي ليري گرځه له انسانه

په دي ځمکه تر هر چا دی ډیر غښتلی
پخپل علم په کمال باندي بناغلی

غویي ورغی بزگر ته په غرور
و، پخپل قدرت له حده زیات مغرور

ویل یې ولي په دي خره کوي ظلمونه
له سهاره تر ماښام پري وړي بارونه

بزگر وویل دا قانون د دي دنيا دی
څوک رعیت دی څوک واکمن دی څوک پا چا
دی

که په خره باندي کارونه زه کومه
ده ته هم هره ورځ خپل حق ورکومه

بڼه يې ساتم ورکوم ورته واښه ډير
هره ورځ مې پام او فکر وي په خره ډير

ورکوم ورته رشقي او هم وربشي
ستا خبرې معلوميری هسي خوشي

غوايي وويل دا خبرې نه منمه
زه دا خر دا ستا له ظلمه خلاصومه

تا يوازي خر کمزوری دی ليدلی
ته له ماسره زور نه شي ازمايلي

غوايي غوښتل بزگر ووهي په بنکر
خو بزگر يې بنکر تکیه کرل په هنر

په شيبه کې يې پښې ور وتړلې
د غوايي پښې له کاره ولويدلې

غويي پريووت په ميدان کې لکه مړی
بزگر تاو کړ د هغه له غاړې پرې

له هغې ورځې تابع دی د انسان شو
د انسان کمال او علم ته حيران شو

کارغہ

کارغہ ناست پھ دیوال دی
راوڑی یی احوال دی

دی بولی سنڊری
کوی راتہ خبری

پلار می راروان دی
زیرہ می پری روہنان دی

ماتہ ناوکی راوڑی
بنکلی غور والی راوڑی

کمپیوٹر

دا می کمپیوٹر دی
له هر حای نه خبر دی

هر راز معلومات لری
رسمونه هم ډیر زیات لری

کارمه رسمونه کی
ساتمه نوټونه کی

لوبی هم کوم پکی
درسونه زده کوم پکی

جگره

دا جگره کړې خدایه ورکه
شي مي کرکه له ټوپکه

مور د سولي ژوندون غوارو
د الله په پراخه ځمکه

د اسنان په نامه یاد یو
دبمني نه لرو کرکه

ټوپک ایسته کړه اوږې نه
د خپل ورور دبمني مه که

چې د ډزو اواز ورک شي
بیا به خوب وکړي نانځکه

۱۳۷۱/۶/۱۵

دیوهنی وزارت

دوستانو سلام!

ددې کتاب د شعرونو لپاره

انځورنه ما کښلې.

زه روښان زرمټی د پکتیا ولایت د زرملي

ولسوالۍ اوسېدونکی یم.

رښتیا کله کله کیسې هم لیکم.

که تاسو هم کیسې یا شعرونه ولیکل

انځورونه به یې زه ورته وکارم. وعده ده.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**